

Styling: Domán Melinda • Smink: Somogyvári Dóra
Kabát, ruha, nadrág: MAX MARA WEEKEND – 1051 Budapest, Dorottya u. 3.
Pulcsi: H&M • Czipő: BAGATT Mammút 1. fsz.

SZÖVEG –
SZÁM KATI

KÉPEK –
EMMER LÁSZLÓ

SOROZAT –
KÉPMÁS

A TÁNCPARKETTEN NINCS REMÉNYTELEN ESET

Februári számunkat nemcsak a báli szezonra való tekintettel bővítettük táncmelléklettel, hanem azért is, mert szerettük volna megmutatni, mennyivel több a tánc látványosságánál, szórakozásnál és hagyománynál. Címlapinterjúnk egy népszerű táncossal és tánctanárral készült. Sokaknak ő jut először az eszébe, ha társastánctanításról van szó, hiszen hónapokon át egy televíziós show-műsorban tanította a sztárokat a parketten. *Südi Iringóval* beszélgettünk.

◆ – **Hogyan találtad meg a táncot mint mozgásformát, azon belül pedig a társastáncot?**

– Gyerekként is kis termetű voltam, ezért fel sem merült például a kosarazás, de első körben anyáék irattak be dzsesszbalettre. A csoportba legfiatalabbként kerültem be, a többiek általában négy évvel idősebbek voltak. Amikor 18 éves korukban szétszéledtek, mert érettségiztek, továbbtanultak, randizni kezdtek, nekem nagyon fájdalmas volt, hogy feloszlott a csapat. Igazi csapásnak éltem meg, mint ahogy az edzőnk is. Ma, tanárként nagyon át is érzem, mennyire nehéz elengedni a szemed előtt növekvő, fejlődő tanítványokat.

– **Legkisebbként kivételeztek is veled?**

– Mindig úgy éreztem, hogy figyelnek rám, ugyanakkor egyenrangú partnereként kezelnek. Persze a magasságom miatt mindig elől álltam, de felvettem velük a ritmust, nem lógtam ki a sorból.

– **A suliban emiatt érettebben viselkedtél a korosztályodnál?**

– Talán abban voltam más, hogy korán megtanultam az életemet, a napjaimat rendszerben elképzelni, célra tartva élni, ezt a „nagylányoktól” lestem el. Érdekes, hogy amikor táncpartnerváltásban voltam pár hónapig, hihetetlen módon elkezdett romlani a tanulásom. Nem jártam edzésre, és valahogy az egész napirendem szétcsúszott.

– **A csapat feloszlása után mihez kezdtél?**

– Akrobatikus rock and roll következett egy rövid ideig, de kevés volt a fiú pár, ezért azt hamar abbahagytam, aztán jött a társastánc és a versenytánc...

– Új helyzet és feladat volt, hogy párban táncoltok. Kihívást jelentett, hogy itt fiúval táncolsz?

– Inkább az volt nehéz, hogy párban versenyezni nem olyan jó, mint csapatban. Tizennégy évesen gyerekek voltunk, nem nő és férfi. Az volt a lényeg, hogy szépen, jó technikával eltáncoljuk, amit megtanultunk. Csak évekkkel később lépett be a férfi–nő kapcsolat, a szerelem.

– Ma gyakran látni, hogy egész fiatal gyerekek külsejét, mozgását a felnőttvilág, a média szexualizálja, vagyis olyan külsőségekkel ruházza föl, amelyek még nem az életkoruknak megfelelők, nincsenek összhangban a pszichés fejlődésükkel.

– Én nem ebben a korban nőttem föl, de ma sokszor a kicsi táncoslányok is barnítókrémet vagy óriási műszempillát tesznek föl. Néha úgy tűnik, az az elvárás, hogy már nyolcévesen nőnek nézzenek ki a táncparketten. A színpadhoz valóban hozzátartozik a smink, nem baj, ha ezt a gyerekek is fokozatosan megtanulják viselni, hiszen valójában ez is a szereplés része. Az a probléma, ha ezt nem tudják elválasztani a hétköznapi élettől, például az iskolai viselettől. Én arra próbálom a tanítványaimat ösztönözni, hogy meg tudják húzni a határt a színház és az élet között. Csak lassan, fokozatosan vezetjük be őket a csillivilli kellékek világába, a sportostól haladunk az elegáns felé. A nadrágos szereplések után jön az első szoknyás fellépés egy kisebb, tömörszibb sarkú cipővel. Akkor kezdjük növelni a sarkakat, amikor ebben már tudnak járni, közlekedni, táncolni. Aztán jöhet a haj, a smink, de ebben is azt szeretem, ha a lányok egyformák, hiszen formációban táncolunk, ez akkor mutat jól a színpadon, ha nem lóg ki közülük senki. Amikor aztán elkezdenek magassarkút hordani, nőiesebbek is lesznek, láthatóan kihúzzák magukat, nem csámpáznak, nem lépnek hosszúakat, mint a teve, hanem kis keccses lépésekben járnak.

– Miért volt nehezebb párban versenyezni?

– Páros táncban az a nehéz, hogy hiába edzel veled egykorúakkal egy teremben, barátság nem alakulhat ki, mert a versenyen ellenfelek vagytok, ott az egyikünk talán nyerni fog, a másik pedig veszíteni. Épp ezért tanítok latin formációt a lányoknak, mert így egymásért küzdenek, csapatban, nem csak párban róják a köröket. De nemcsak a versenyzés, az edzés is más. Ha párban táncolsz, nagyon a partneredre vagy utalva, az aznapi hangulatára, arra, hogy ő éppen hogyan akar vagy nem akar edzeni, mennyire motivált. Csapatban mindig van, aki megnevetteti a többieket, mert aznap jókedvű,

mindig akad, aki átleníti a nehéz időszakon. A páros tánc más világ. Ha jól végiggondolom, nekem nincsenek is barátaim a táncos világban.

– Sokan mondják, hogy a tánc kiváló párterápia is. A hivatásos táncos is tanul valamit a segítségével a párkapcsolatról?

– Jó párterápia, igen, a civil világban. Ha szórakozás-képpen táncolnak. De a versenytáncban kifejezetten nehéz, hogy olyan sokat vagy együtt a pároddal. Ha nagyon egymásra hangolódtok, akkor könnyen kialakulhat egy szerelmi szál, és akkor nehéz a munkában elfelejteni a napi magánéleti történéseket. Én ma már felnőttként nézem a táncpartner-kapcsolatot, munkaként, de ezzel együtt is nehéz elválasztani a magánélettől, és együtt kezelni is.

– Mesélj kicsit a táncpartnereidről!

– Angyal Andrissal nagyon mások voltunk, mást gondoltunk az életről is, együtt valójában csak edzettünk. De az első komolyabb mérföldkőnél el is váltunk egymástól. Amikor a „Szombat esti láz” című műsornak vége lett, rengeteg új lehetőséget kaptam.

„PÁROS TÁNCBAN AZ A NEHÉZ, HOGY HIÁBA EDZEL VELED EGYKORÚAKKAL EGY TEREMBEN, BARÁTSÁG NEM ALAKULHAT KI, MERT A VERSENYEN ELLENFELEK VAGYTK. ÉPP EZÉRT TANÍTOK LATIN FORMÁCIÓT A LÁNYOKNAK, MERT ÍGY EGYMÁSÉRT KÜZDENEK, CSAPATBAN.”

Kép - Páczai Tamás

Annyit kértem Andristól, oldjuk meg az edzéseinket délelőtt, hogy szabadok legyenek a délutánjaim, mehessek tanítani, pénzt keresni. Ő nem akart változtatni, nem jött velem, én viszont megragadtam a lehetőséget, és nem bántam meg. Bár nem állítom, hogy könnyű feladat volt.

Korábban is tanítottam már gyerekeket, aztán párokat is magánórákon, olyanokat, akik alacsonyabb osztályban vannak, és tudok nekik sok újdonságot mondani. Azt hittem, ezután nem lesz nehéz a „Szombat esti láz”, de megizzadtam az ottani tanítványokkal, mert ott nem lehetett a megszokott módon építkezve haladni, arra nem volt idő. Nyolc hét felkészülést kaptunk, hogy a sokszor teljesen kezdő „sztároknak” megtanítsuk a koreográfiát. Nem kezdhettem el az alaplépéseknél. Ez olyan, mintha hallás és kottaolvasási tudás nélkül kellene eljátszatni valakivel egy zongoradarabot. Legfeljebb annyit tudsz tenni, hogy megmondod, melyik ujjal hányadik feketét és fehéret kell leütni egymás után. Emlékszem, amikor úgy éreztem, hogy Hajas Lacival készen vagyunk, Anyának örömmel újságoltam, hogy képzeld, kész. Eljött megnézni a hatodik héten, és minden empátiáját össze kellett szednie, hogy hogyan is mondja meg nekem, hogy ez azért még nem az igazi.

Amikor a „Szombat esti láz”-nak vége lett, sok felkérést kaptam, hogy menjünk hahnizni. Mondtam Andrásnak, hogy na, akkor most belevághatunk, itt a lehetőség. De nem a versenykoreográfiával, ami előadásként kevésbé élvezhető, hanem látványos elemekkel, ismert zenékre készült koreográfiákkal. András erre nem volt hajlandó. Dudy, vagyis Dudás Tibor ugyanabban a szériában szerepelt a műsorban, Zséda táncpartnere volt. Anya azt mondta, miért nem kérem meg őt. Megdöbentem: „Anyaaa! A Dudyt?!” Tíz évvel idősebb, ő volt a Dudás Tibor, akire már gyerekként is fölnéztem. Felhívtam, és ő azt mondta: „Jó.” „De én nem versenytáncos fellépésekre gondoltam, hanem olyasmikre, mint a műsorban” – mondtam hitetlenkedve. „Jó, értem.” Azóta is nagyon jól dolgozunk együtt, elég két próba az előadások előtt. Egy másik csapat is kialakult Salik Zolival: akkor megyünk együtt, ha swinges műsort kérnek tőlünk. Nem hiányzik a versenyzés.

– Mindig egyértelmű volt, hogy a tánc lesz a hivatásod?

– A Zsigmond Király Főiskolán humán menedzser-közgazdász szakot végeztem, jó időszak volt az életemben, és van róla papírom a fiókban. A tanítás és a fellépések, a saját tánciskolám kitöltik az életemet. A hétvégén például táncbort szervezünk. Több mint tíz éve tanítok,

és látom, hogyan jutnak el az emberek a lépésekkel való ismerkedéstől addig, hogy a tánc az életük részévé válik. Ezt igazi sikerként élem meg. Az első hónapok nagyon nehezek. Amikor eljön egy férj és egy feleség, az egyik mindig ügyesebb. Kérdés, hogy van-e türelme a párjához, hogy van-e idejük otthon gyakorolni, mert ha nincs, mire egy hét múlva jönnek, elfelejtik, amit megtanultak. Mindig sok CD-t írok a csapatomnak, hogy otthon is tudjanak gyakorolni. Anyukám is elkezdett társastáncolni a felnőtt csoportomban, amikor tanítani kezdtem. Én is sokat tanultam tőle, mert mindig szólt, hogy „te, ez most sok lesz”, vagy „gyakoroljunk még”. Ő mindig kontrollált engem, és igaza is volt. Van olyan házaspárom – ma már közel járnak a hatvanhoz – akik már tíz éve táncolnak nálam. Eleinte nagyon nehezen ment nekik, a férfinél ott kezdődtek a nehézségek, hogy jobb láb meg bal láb. De a feleség küzdött vele és érte. És a mai napig járnak, a legfontosabb tagjai a csapatnak. Olyan is volt, ahol a nő az anyukacsapatban kezdett táncolni, és a férj csak azt látta otthon, hogy sugárzik, virágzik, mosolyog, kihúzza magát, mintha meg is nőtt volna. Egy év múlva a férj is megjelent a tánciskolában, azzal, hogy ha a felesége itt ilyen boldog, akkor ő is részese akar ennek lenni. Öt év múlva megjelent a két fiuk is, 16 és 18 évesek. Ezek az emberek a legnagyobb sikereim, akiken látom, hogy megváltoztatta a tánc az életüket.

– Nincs is reménytelen eset? Akinek esetleg semmi ritmusérzéke, vagy nagyon fejletlen a testadata?

– Nincs. Még ha el is esik a saját lábában az első órán. Csak a kitartáson és a lelkesedésen múlik.

– Ha örömből táncolsz vagy a szabadidődben, mit táncolsz szívesen és kivel?

– Ha pár évvel ezelőtt kérdezel, lehet, hogy azt mondom, rockyt vagy jive-ot. Most már inkább rumbát mondanék, mert az lassúbb. De a mai napig azt hiszem, a legsikeresebb táncunk a paso doble. Tíz éve táncolom Dudás Tiborral.

– Gondolom, a közönség hálásabb, mint a híresen szubjektív versenytáncos zsűri...

– Engem a zsűri sohasem érdekelt annyira, a versenyeken is a közönségnek táncoltam, azt a szeretetet gyűjtöttem be, amit a tapsból és a mosolyból kapok. Ez a sportág azért is nehéz, mert az egyik héten ugyanabban a mezőnyben harmadik vagy a versenyszámmal, a következő héten meg hatodik. Minden zsűritagnak megvan

„ÉN ARRÁ PRÓBÁLOM
A TANÍTVÁNYAIMAT
ÖSZTÖNÖZNI, HOGY MEG
TUDJÁK HÚZNI A HATÁRT
A SZÍNHÁZ ÉS AZ
ÉLET KÖZÖTT.”

a kedvence. Ebből kezdetben nálunk is volt sírás-rívás, Apától meg is kaptam:

„Tudod jól, milyen a versenytánc, tudod jól, milyen a pontozás!” Tanárként sem könnyű a gyerekeknek megmagyarázni, ha nem olyan helyezést érnek el, amit a többiekhez viszonyítva megérdemelnének.

- Apukádat is meg tudta fertőzni a táncsal?

- Ő Ausztriában dolgozik, nem az volt a legfontosabb szempont nála, hogy a hétvégéket táncteremben töltse. A versenyeimre is ritkán jött, de a legfontosabbakon mindig ott volt, ma is ott van a zárógálákon, ő a legfontosabb kritikussom.

- Sokan érzékelik, hogy a számítógépen és okostelefonon szocializálódott emberek kevésbé tudnak a valóságban kapcsolatot teremteni, akár verbálisan, akár a testük kommunikációjával. Ezt hogy látod?

- A táncos lányok sokkal jobban kommunikálnak a testükkel, a gesztusaikkal, az arckifejezésükkel, mint

mások. Ez észrevehető. Ugyanakkor a táncórákon is tapasztaljuk, hogy a gyerekek, ha pár perc szünet van tánc közben, nem beszélgetni kezdenek vagy pisilni szaladnak ki, hanem előkapják a telefont. Az egyik kolléganőm ezért óra előtt összeszedi a telefonokat, és csodák csodája, ha nincs kéznél, nem is hiányzik annyira, hanem elkezdnek beszélgetni.

- A hétköznapi életükre is hatással van a tánc?

- Igazából itt is az a meghatározó, hogy valaki elszáll-e a sminktől meg a nőies ruháktól, vagy meg tudja különböztetni a dolgokat. Hogy egy 15 éves lány hogyan néz ki az utcán, és mennyire gondolja magát csajosnak, ez alkat és családi háttér kérdése, én ilyen szinten nem tudom nevelni őket, a magánéletükre nincs akkora befolyásom. A fiúzás sincs közvetlen összefüggésben a táncsal. Kisebb korban egyébként a lányok véleménye és elismerése még fontosabb is lehet az önértékelés szempontjából, mint a fiúké. De a színpadi megjelenés sokat segíthet az önbizalomban, az iskolai szerepléseken vagy feleléskor is. ♦